

Odročení jednání

Pro splnění podmínky „důležitého důvodu“ v souvislosti se žádostí o odročení, je potřebné, aby zástupce tvrdil takové skutečnosti, které jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání soudu omluvit, tj. ty, jež mu znemožňují se jednání zúčastnit, a současně jsou vážné (důležité, omluvitelné) jak z hledisek objektivních tak subjektivních (zda mohla být překážka předvídána případně odvrácena)

Pro splnění podmínky „důležitého důvodu“ v souvislosti se žádostí o odročení, je potřebné, aby zástupce tvrdil takové skutečnosti, které jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání soudu omluvit, tj. ty, jež mu znemožňují se jednání zúčastnit, a současně jsou vážné (důležité, omluvitelné) jak z hledisek objektivních tak subjektivních (zda mohla být překážka předvídána případně odvrácena). Je-li takovou překážkou potřebná účast zástupce současně u jiného úředního jednání, nepostačuje - ke splnění podmínky „důležitého důvodu“ - že zástupce takovou skutečnost toliko soudu oznámil; je naopak přiměřené žádat, aby sdělil další údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména jaké jiné jednání mu brání v účasti (v jaké věci a u jakého soudu nebo jiného orgánu), kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá, resp. že je jinak naléhavější) a že časovou kolizi více jednání nebylo možné vyřešit jinak. Soud totiž musí mít možnost posoudit, jaká konkrétní okolnost zástupci v účasti při jednání brání a zda jde o okolnost významnou, která neúčast u jednání ospravedlňuje, a v případě potřeby ji i ověřit. Jen na základě konkrétních okolností může soud dovodit, zda se o odročení žádá z důležitého důvodu, a eventuálně i zamezit neodůvodněným průtahům v řízení.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.2.2001, sp.zn. 20 Cdo 1358/99)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o zbavení způsobilosti k právním úkonům, vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 13 Nc 1314/92, o dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12.1.1998, č.j. 11 Co 487/97 - 117, tak, že dovolání odmítl.

Z odůvodnění :

Odvolací soud potvrdil rozsudek, jímž soud prvního stupně zbavil H. E. způsobilosti k právním úkonům, a jelikož své rozhodnutí nepokládal za zásadně významné (po právní stránce), zamítl i návrh, aby proti němu připustil dovolání.

Ve včasném dovolání H. E. namítla, že soudy obou stupňů jednaly v rozporu s Listinou základních lidských práv a svobod (jako „v minulém režimu, kdy lidé zdravotně či duševně poškození byli od společnosti izolováni“), přecenily závěry znaleckých posudků (které vycházely „ze staré praxe“) a nepřihlédly k poznatkům, jež byly jinak, zejména z listinných důkazů, zjištěny. Soudy „ani nepovažovaly za vhodné“ ji k rozhodným okolnostem vyslechnout (odvolací soud jednal v nepřítomnosti její zástupkyně, ačkoli se řádně, „pro kolizi“, omluvila), a v souhrnu tak pominuly

ustanovení § 131 a § 132 o.s.ř. „o výsledku účastníka a volném hodnocení důkazů“. Není tedy pravda, uzavřela dovolatelka, že není vůbec schopna činit právní úkony (jak vyžaduje ustanovení § 10 odst. 1 obč. zák.), neboť je doložitelné, že je s to „si zajistit veškeré základní potřeby“, a jestliže odvolací soud dospěl k jinému závěru, rozhodl v rozporu se zjištěnými skutečnostmi a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Podle části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních právních předpisů se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů (to jest podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 1.1.2001 – dále jen „o.s.ř.“).

Ve smyslu § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu jen za předpokladu, že to zákon - jde-li o rozsudek v ustanoveních § 237, § 238 a § 239 o.s.ř. - připouští.

Přípustnost dovolání nevyplývá z ustanovení § 238 odst. 1 písm. a/, neboť napadený rozsudek není rozsudkem měnicím nýbrž potvrzujícím, ani z ustanovení § 238 odst. 1 písm. b/, jelikož není splněna podmínka, aby potvrzujícímu rozsudku předcházela rozsudek, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v rozsudku dřívějším. Poněvadž odvolací soud ve výroku rozsudku nevyslovil, že dovolání je přípustné (návrh účastníka zamítl), platí totéž i ohledně ustanovení § 239 odst. 1, a proto se klade otázka přípustnosti dovolání již pouze z hlediska ustanovení § 237 a § 239 odst. 2.

Podle § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že rozsudek odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Z toho, že přípustnost dovolání je spjata se závěrem o zásadním významu rozsudku po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení otázek právních; způsobilým dovolacím důvodem, kterým lze dovolání odůvodnit, je tedy důvod podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Jestliže § 239 odst. 2 o.s.ř. dále předpokládá, že odvolací soud nevyhověl návrhu účastníka, aby dovolání bylo připuštěno, může se zásadně jednat toliko o takový důvod (z hlediska jeho věcného vymezení), jenž vystihuje právě ty otázky, které odvolací soud - oproti návrhu účastníka - odmítl pokládat za právně významné; v případě, že účastník navrhl, aby dovolání bylo připuštěno, aniž tyto otázky v úplném výčtu konkretizoval, je třeba vycházet z toho, že odvolací soud jeho návrhu nevyhověl ohledně všech právních otázek, na kterých své rozhodnutí založil. Těmito otázkami pak jsou objektivně určeny hranice možného dovolacího přezkumu.

Jelikož podle § 242 odst. 3 o.s.ř. je současně dovolací soud - s výjimkou vad v tomto ustanovení uvedených (je-li dovolání přípustné) - vázán uplatněným dovolacím důvodem, mohou se tyto právní otázky stát skutečným předmětem dovolacího přezkumu pouze tehdy, když dovolatel jejich posouzení odvolacím soudem napadl, resp. když v dovolání zpochybnil řešení, která ve vztahu k nim odvolací soud přijal.

K posouzení konkrétního dovolání jakožto přípustného je konečně zapotřebí, aby dovolací soud dospěl k závěru, že rozsudek odvolacího soudu - právě pro otázky objektivně otevřené přezkumu, jež dovolatel fakticky napadl - je rozsudkem ve smyslu § 239 odst. 2 o.s.ř. po právní stránce zásadně významným; v opačném případě, neučiní-li tento závěr, dovolání přípustné není, a dovolací soud je bez věcného projednání odmítne (§ 243b odst. 4, § 218 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Pojem „zásadního významu po právní stránce“ podle tohoto ustanovení je specifický nikoli samotnou uplatnitelností v dané věci (v tom smyslu, že posouzení určité právní otázky se promítá do výsledku konkrétního sporu), ale tím, že se s ním spojuje způsobilost významového přesahu do všeobecného (širšího) kontextu soudní praxe. Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam tehdy, jestliže zahrnuje posouzení právní otázky, jež je relevantní i pro posouzení jiných, obdobných, právních poměrů, a jež v konečném účinku může mít vliv na obecnou rozhodovací činnost soudů. Tak je tomu především v případech, kdy se týká takové právní otázky, která judikaturou vyšších soudů řešena dosud nebyla resp. jejíž řešení je dosud nejednotné, nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je posuzována v konstantní (zejména publikované) judikatuře těchto soudů, případně shledá-li dovolací soud, že existují důvody, pro které je zapotřebí se od stávající judikatury odchýlit.

Z podaného výkladu tedy plyne, že v rámci dovolacího přezkumu, jehož přípustnost nemůže být založena jinak než podle § 239 odst. 2 o.s.ř., nelze efektivně uplatnit námitky proti skutkovým zjištěním způsobem, který předjímá dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. 34/1994 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) resp. dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř. To je v dané věci významné proto, že dovolatelka vycházela z předpokladu opaku.

Námitka nesprávnosti skutkových zjištění, jež je v dovolacím řízení podřaditelná dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. (rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování), se nepojí s jakoukoli skutkovou výhradou; jak z tohoto ustanovení vyplývá, jsou v dovolacím řízení významné zásadně jen námitky, že soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly a ani jinak nevyšly za řízení najevo, nebo že pominul skutečnosti, které naopak v řízení najevo vyšly, případně že v hodnocení důkazů, resp. jiných poznatků, je z hlediska jejich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti či věrohodnosti logický rozpor nebo jestliže výsledek hodnocení důkazů neodpovídá tomu, co mělo být zjištěno způsobem dle § 133 až § 135 o.s.ř.

Neúplnost skutkových zjištění je pak relevantní tehdy, a zakládá dovolací důvod podle § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř. (řízení je postiženo jinou než v § 237 uvedenou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci), jestliže při vytváření skutkového základu sporu soud nepostupoval v souladu se zásadami, zakotvenými v ustanovení § 120 o.s.ř. (např. neprovedl navržený důkaz a z nedostatku odpovídajícího zjištění vyvodil pro navrhovatele nepříznivý skutkový závěr, resp. neprovedl důkaz, který byl k zjištění skutkového stavu potřebný).

Právě námitky, subsumovatelné pod tyto - neužitelné - dovolací důvody, dovolatelka v dané věci uplatnila především. Výtka, že soudy neprovedly důkaz jejím výslechem (ostatně nedůvodná, neboť při jednání dne 14.12.1995 soudem prvního stupně vyslechnuta byla), nese znaky argumentu neúplnosti skutkových zjištění ve smyslu § 241 odst. 3 písm. b/ o.s.ř., a tvrzení, že z provedených

listinných důkazů plynou jiné skutkové závěry, než které si soudy osvojily na základě dokazování znaleckého, a že provedené důkazy ve svém souhrnu vadně (v nezdůvodnitelný prospěch právě důkazů znaleckých) hodnotily, nelze podřadit jinému dovolacímu důvodu než dle § 241 odst. 3 písm. c/ o.s.ř. Tím jsou - obojí - v daném dovolacím řízení zjevně bezcenné; jejich prostřednictvím podmínku, aby rozsudek odvolacího soudu měl zásadní význam po stránce právní (§ 239 odst. 2 o.s.ř.), splnit nelze.

Dovolací důvod, ve smyslu § 239 odst. 2 o.s.ř. naopak uplatnitelný, podle § 241 odst. 3 písm. d/ o.s.ř. (který se pojí s tím, že odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval), dovolatelka neformulovala samostatně, ale až toliko coby důsledek vadných skutkových zjištění, jež - však - přezkumu podrobitelné nejsou. Tím, že nevěnovala pozornost zvláštním podmínkám, které zákon (§ 239 odst. 2 o.s.ř.) pro přípustnost dovolání stanoví, jmenovitě doložení existence právní otázky, jejíž posouzení mělo být podstatné nejen pro rozhodnutí ale současně i zásadního právního významu vůbec, pominula i prvotní úvahu, v čem je výklad rozhodného ustanovení § 10 odst. 1 obč. zák., z něhož vycházel odvolací soud, nesprávný, resp. proč z těch zjištění, z nichž vycházel, právní závěr o splnění podmínek zbavení způsobilosti k právním úkonům nevyplývá. Ani jedno ani druhé dovolatelka netvrdila; tím méně pak námitka, že způsobilosti k právním úkonům být zbavena nemohla, kdyby odvolací soud přihlédl i k jiným skutkovým zjištěním, než na které v konkrétním případě položil důraz, resp. které si opomněl opatřit, může vést k závěru, že rozhodnutí má (proto) zásadní význam po právní stránce. Není-li hodnocení dovolatelkou formulovaných námitek způsobilé důsledku obecné judikatorní významnosti, nelze ani jeho prostřednictvím založit splnění (této) podmínky přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 2 o.s.ř.

Dovolání žalobce tedy není přípustné ani podle § 239 odst. 2 o.s.ř.

Zbývá posoudit přípustnosti dovolání z hlediska ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř., podle něhož je dovolání přípustné, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu trpí vadami, zde uvedenými pod písmeny a/ až g/, které způsobují, že řízení je zmatečné.

Dovolatelka odkázala v této souvislosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. (jež se vztahuje na situaci, kdy účastník neměl procesní způsobilost a nebyl řádně zastoupen), aniž však tento odkaz obsahově konkretizovala.

Podle § 20 o.s.ř. může každý před soudem jako účastník samostatně jednat (má procesní způsobilost) v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti. U fyzických osob tato způsobilost vzniká v plném rozsahu zletilostí (§ 8 odst. 1 obč. zák.), a pozbýt ji lze pouze za podmínek vyslovených v § 10 odst. 1 a 2 obč. zák. na základě rozhodnutí soudu, vydaného v řízení podle § 186 a násl. o.s.ř.; rozhodnutí o zbavení nebo omezení způsobilosti k právním úkonům má konstitutivní účinky, jež se vážou k právní moci, a nepůsobí zpětně. Obecně tedy platí, že nebyl-li (zletilý) účastník řízení zbaven způsobilosti k právním úkonům ani v této způsobilosti omezen, nemůže být splněna podmínka, že neměl procesní způsobilost (k jejímu založení nepostačí, že řízení o zbavení způsobilosti k právním úkonům bylo toliko zahájeno), a řízení zmatečností podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. tudíž postiženo být nemůže (shodně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.10.1997, sp. zn. 2 Cdon 1541/97, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 26/1998).

Pro poměry daného (zvláštního) řízení podle § 186 a násl. o.s.ř. je důležité, že dovolatelka byla zastoupena jak opatrovníkem pro řízení (jak ukládá ustanovení § 187 odst. 1 o.s.ř.) tak zmocněncem - advokátem.

Vadou podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. tudíž řízení netrpí.

Druhé ustanovení, na které dovolatelka poukazovala (§ 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř.), spojuje přípustnost dovolání s vadou řízení, spočívající v tom, že účastníku byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem. Odnětím možnosti jednat před soudem je omezení účastníka v realizaci těch procesních práv, která mu procesní předpisy přiznávají; od účinnosti zák. č. [238/1995](#) Sb. jde o ně tehdy, projevil-li se příslušný postup v průběhu řízení (a nikoli při rozhodování), a byl-li tento postup nesprávný (srov. rozhodnutí uveřejněné pod č. 27/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Tak je tomu zejména, jestliže účastník nebyl řádně přibrán do řízení (§ 94 odst. 2 o.s.ř.), účastníku byl ustanoven opatrovník, ačkoli podmínky podle § 29 odst. 2 o.s.ř. nebyly splněny, odvolací soud k projednání odvolání (nesprávně) nenařídil jednání nebo jestliže projednal věc v rozporu s ustanovením § 101 odst. 2 o.s.ř. v nepřítomnosti účastníka (srov. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 953/96, uveřejněného pod č. 49/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Právě posledně uvedenou situaci měla dovolatelka zjevně na mysli, když odvolacímu soudu vytkla, že jednal a rozhodl, ačkoli její zmocněnkyně (advokátka) svoji neúčast při jednání omluvila.

Tato argumentace z hlediska § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř. však obstojí toliko tehdy, měl-li odvolací soud ve vytýkaném směru vskutku odpovídající procesní povinnost, jinými slovy, byl-li postup, v jehož rámci projednal odvolání bez přítomnosti účastníka (resp. jeho zmocněnce), postupem podle tohoto ustanovení nesprávným.

Procesním právem, které lze postupem soudu odejmout, je i právo, aby věc byla projednána v účastníkově přítomnosti (viz článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva ČNR jako součást ústavního pořádku České republiky). To na druhé straně neznamená, že by soud nemohl jednat a rozhodnout bez této přítomnosti; účastníku je však vždy povinen takovou možnost poskytnout. Ustanovení § 115 o.s.ř. ukládá, aby, nestanoví-li zákon jinak, nařídil soud k projednání věci jednání, k němuž předvolá účastníky a všechny, jejichž přítomnosti je třeba, přičemž předvolání musí být účastníku doručeno tak, aby měl dostatek času k přípravě. Na něm pak je, zda svého práva využije či nikoli. Podle § 101 odst. 2 o.s.ř. pokračuje soud v řízení, i když jsou účastníci nečini; nedostaví-li se řádně předvolaný účastník k jednání, aniž požádal z důležitého důvodu o odročení, může soud projednat věc v jeho nepřítomnosti.

Jestliže však účastník z důležitého (a existujícího) důvodu o odročení požádal, a soud přesto věc projednal a rozhodl v jeho nepřítomnosti, pak logicky povinnost poskytnout mu možnost, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, nesplnil. Tím zasáhl do jeho práva, jež vyplývá ze zmíněného článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a účastníku možnost jednat před soudem odňal. V takovém případě řízení vadou uvedenou v § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř. trpí, přičemž se zřetelem k § 211 o.s.ř. platí tento závěr i pro řízení odvolací.

Ze spisu se podává, že dne 12.12.1997 bylo dovolatelce, její opatrovnici a zmocněnkyni, doručeno předvolání k jednání u odvolacího soudu nařízenému na 12.1.1998 (jež bylo jednáním druhým, a při kterém byl vyhlášen rozsudek); telegramem ze dne 9.1.1998 zmocněnkyně odvolacímu soudu sdělila, že „ze závažných důvodů“ se jednání nemůže zúčastnit a žádá proto o jeho odročení.

Uvedené okolnosti tedy samotné dovolatelce v účasti při odvolacím jednání nebránily, stejně jako její opatrovnici pro řízení. Pokud by nebyla zastoupena advokátkou, jež tvrzené překážky spojuje výlučně se svojí osobou, nemohly by logicky být - pro ni - důležitým důvodem žádosti o odročení jednání ve vlastní věci.

Účastník se může dát v řízení zastupovat zástupcem, jehož si zvolí (§ 24 odst. 1 o.s.ř.). Oprávnění zvolit si zástupce je právem zaručeno (článek 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a jeho smyslem je poskytnout procesním právům a povinnostem účastníka kvalifikovanou ochranu. Zástupce, vybavený plnou mocí pro celé řízení, je oprávněn ke všem úkonům, které může v řízení učinit účastník (§ 28 odst. 2 o.s.ř.), ať je jím advokát (§ 25 o.s.ř.) nebo tzv. obecný zmocněnec (§ 27 o.s.ř.). Zástupci doručuje soud vždy písemnosti, účastníku jen tehdy, má-li v řízení něco osobně vykonat (§ 49 odst. 1 o.s.ř.); zástupce je proto také vždy nutné předvolat k jednání (§ 115 o.s.ř.). Je-li účastník zastoupen, vykonává svá procesní práva a povinnosti prostřednictvím zástupce.

Z této úpravy procesního postavení zástupce účastníka logicky vyplývá, že shora dovozený závěr o podmínkách existence vady řízení podle § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř., jež vycházejí ze situace absentujícího účastníka, je nutné přiměřeně vztáhnout i na situaci, kdy za týchž podmínek soud projedná věc v nepřítomnosti účastníka zástupce. Přípustná modifikace tohoto závěru je dána hranicemi, jež vyplývají z toho, že ve vzájemném vztahu je účastník oproti zástupci nejen dominantní ale i nenahraditelný. Důsledky ve smyslu § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř. tedy nenastanou, jestliže účastník navrhne, aby věc byla projednána, přestože vůči jeho zástupci působí překážky, jež jinak projednání věci v jeho nepřítomnosti neumožňují, a přirozeně i v případě, že účastník překážku na straně stávajícího zástupce odstraní tím, že toto zastoupení ukončí, resp. nahradí zastoupením jiným.

Lze tudíž uzavřít, že soud odejme účastníku možnost jednat před soudem ve smyslu § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř. i tehdy, jestliže bez jeho výslovného návrhu projedná věc v nepřítomnosti zástupce, který z důležitého důvodu (tkvícího v jeho osobě) požádal o odročení jednání. Důležitým důvodem může být i kolize s jiným úředním jednáním zástupce, nelze-li na účastníku spravedlivě žádat, aby byl zastupován jinak (shodně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.5.1999, sp. zn. 2 Cdon 1819/97, a ze dne 27.2.1996, sp. zn. 3 Cdon 1021/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod č. 68/1998).

K tomu, aby žádost o odročení byla podložena „důležitým důvodem“, je potřebné, aby zástupce tvrdil takové skutečnosti, které jsou vzhledem ke své povaze způsobilé jeho účast u jednání soudu omluvit, tj. ty, jež mu znemožňují se jednání zúčastnit, a současně jsou vážné (důležité, omluvitelné) jak z hledisek objektivních tak subjektivních (zda mohla být překážka předvídána případně odvrácena). Je-li takovou překážkou potřebná účast zástupce současně u jiného úředního jednání (jak se uvádí v dovolání), nepostačuje - ke splnění podmínky „důležitého důvodu“ - že zástupce takovou skutečnost toliko soudu oznámil; je naopak přiměřené žádat, aby sdělil další údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména jaké jiné jednání mu brání v účasti (v jaké věci a u jakého soudu nebo jiného orgánu), kdy se o něm dozvěděl (že k němu byl předvolán dříve než k jednání, z něhož se omlouvá, resp. že je jinak naléhavější) a že časovou kolizi více jednání nebylo možné vyřešit jinak.

Soud totiž musí mít možnost posoudit, jaká konkrétní okolnost zástupci v účasti při jednání brání a zda jde o okolnost významnou, která neúčast u jednání ospravedlňuje, a v případě potřeby ji i ověřit. Jen na základě konkrétních okolností může soud dovodit, zda se o odročení žádá z důležitého důvodu, a eventuálně i zamezit neodůvodněným průtahům v řízení (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.5.1999, sp. zn. 31 Cdo 2432/98, uveřejněné pod č. 38/2000 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek).

Zmocněnkyně dovolatelky požádala o odročení jen poukazem na „závažné důvody“, aniž je jakkoli konkretizovala (až v dovolání poukázala na to, že se jednání nemohla zúčastnit „pro kolizi“, a ani zde neuvedla jakou, resp. s čím). Za těchto okolností odvolací soud logicky - právě pro nedostatek bližší informace - dospěl k závěru, že žádost o odročení se opírá o důvod vskutku „důležitý“, nemohl. Jestliže - naopak - jen uplatnění „důležitého důvodu“ mohlo vést k vyhovění žádosti o odročení jednání, pak odvolací soud nepochybil, jestliže podmínky, za kterých mohl jednat v nepřítomnosti zmocněnkyně dovolatelky, měl za splněné.

Postup, v jehož rámci odvolací soud provedl jedno ze dvou odvolacích jednání bez účasti zmocněnkyně dovolatelky, tedy nebyl v rozporu s ustanovením § 101 odst. 2 o.s.ř., a není tudíž ani nesprávným postupem, jímž by byla dovolatelce odňata možnost jednat před soudem ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř.

Řízení proto zmatečné podle § 237 odst. 1 písm. f/ o.s.ř. není.

Se zřetelem k tomu, že možnosti založit přípustnost dovolání prostřednictvím jiných ustanovení občanského soudního řádu byly vyloučeny již dříve, nese s sebou tento závěr konečné posouzení podaného dovolání jako nepřipustného. Nejvyšší soud je proto, aniž ve věci nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)